

Йовка. — Тогава! Тогава! Просълзена. Какво направихъ азъ!

Дълго мълчание.

Йовка. — Хваша ржцѣтъ му. Прости ме, Борьо! Нека всичко бжде като единъ сънь!

Борьо. — Сънь съ вѣчни кошмари — да! Но никога единъ спокоенъ сънь!

Йовка. — Все пакъ азъ трѣбва да разкажа на Мара — Тя е умна жена! Тя обича твърдѣ много и тебе и мене — и нѣма да угорчи за винаги двѣ сърдца, тъй близки ней!

Борьо. — Незнамъ. Азъ казахъ — —

Дълго мълчание.

IX.

Сжщитѣ и Мара.

Мара. — Носейки кафето. Два пжти правено кафе, че да видимъ какво ще е —

Йовка. — За да прикрие смущението си. Защо два пжти правено?

Мара. — До като наглася китарата на Владя — кипна. Поднася кафето. Паламникъ! До като не я настроихъ не ме остави.

Дълго мълчание.

Борьо. — Взима кафето, но ржката му се разтреперва. Веднага става и като пристягва къмъ вратата едва додава: Захлупете ми кафето! Ще поизлѣза.

Мара. — Изпий го, че тогава.

Борьо. — Набърже отваря вратата да го не съгледа жена му. Не, послѣ! Излиза.

Мълчание.